

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Doc. Ing. Š. M., CSc.**, bývajúceho v B., zastúpeného Mgr. M. F., advokátom so sídlom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike**, v mene ktorej koná **Národný bezpečnostný úrad**, so sídlom v Bratislave, Budatínska č. 30, o **náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 5 C 173/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. apríla 2011 sp.zn. 15 Co 420/2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. apríla 2011 sp.zn. 15 Co 420/2010 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava V dňa 10. decembra 2009 sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Náhradu škody žiadal priznať vo forme skutočnej škody vo výške 489,44 Eur (pozostávajúcej z vynaložených trov, ktoré mu vznikli v konaní o zrušení nezákonného rozhodnutia) a vo forme nemajetkovej ujmy vo výške 30 000 Eur.

V žalobe uviedol, že bol zamestnancom Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky (ďalej len „MZV SR“). V rokoch 2001 až 2004 pôsobil ako veľvyslanec Slovenskej republiky v Kenskej republike. V zmysle zákona č. 241/2001 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 241/2001 Z.z.“) bol oprávnený oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami na stupeň utajenia „Tajné“

(do 31. októbra 2003) a na stupeň utajenia „Dôverné“ (do 31. októbra 2004). Aby sa aj naďalej mohol oboznamovať s utajovanými skutočnosťami, potreboval opätovne absolvovať bezpečnostnú previerku.

Národný bezpečnostný úrad (ďalej len „Úrad“) ako ústredný orgán štátnej správy na ochranu utajovaných skutočností rozhodnutím z 22. novembra 2003 (ďalej aj len „prvé rozhodnutie Úradu“), ktoré mu nikdy nebolo doručené, ukončil jeho bezpečnostnú previerku bez vyjadrenia. Toto rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2006 sp.zn. 3 SŽ 163/2004 (ďalej len „prvý rozsudok Najvyššieho súdu“). Následne Úrad vydal dňa 30. novembra 2006 ďalšie rozhodnutie č.: PB-3437-21/2006-Ž-9175 (ďalej aj len „druhé rozhodnutie Úradu“), v ktorom deklaroval, že žalobca nie je bezpečnostne spoľahlivou osobou. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutí Úradu (ďalej len „Výbor“) rozhodnutím zo dňa 7. marca 2007 č.: VPR NBÚ-181-1/2007 jeho odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu Úradu zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 29. júla 2008 sp.zn. 3 SŽ 45/2007 (ďalej len „druhý rozsudok Najvyššieho súdu“) rozhodnutie Výboru zo 7. marca 2007, ako aj rozhodnutie Úradu z 30. novembra 2006 zrušil a vec vrátil Úradu na ďalšie konanie. V roku 2009 Úrad na základe žiadosti a oznámenia MZV SR, že žalobca už nie je zamestnancom tohto ministerstva, konanie o udelenie bezpečnostnej previerky zastavil.

Nezákonnými rozhodnutiami Úradu mu bola okrem skutočnej škody spôsobená ujma na občianskej cti, bolo poškodené jeho dobré meno, bol vystavený nesmiernemu psychickému tlaku, nemohol vykonávať funkcie veľvyslanca a riaditeľa odboru a bol nútený zmeniť zamestnanie.

Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že Úrad vykonal podľa § 18 písm. b) a § 23 zákona č. 241/2001 Z.z. u žalobcu bezpečnostnú previerku III. stupňa (stupeň utajenia „Tajné“) na základe jeho súhlasu z 25. marca 2003 a žiadosti jeho zamestnávateľa – MZV SR z 10. apríla 2003. Na základe toho si Úrad vyžiadal zákonom ustanoveným spôsobom potrebné informácie, pričom zistil, že žalobca vedome spolupracoval s ustanovenými štruktúrami bývalej Štátnej bezpečnosti – I. správou ZNB. Na základe toho Úrad rozhodol o ukončení bezpečnostnej previerky bez vyjadrenia a vydal dňa 22. novembra 2003 rozhodnutie č.: PB-3267-19/2003-Ž-9175.

Po zrušení tohto rozhodnutia prvým rozsudkom Najvyššieho súdu Úrad v ďalšom konaní si vyžiadal doplňujúce informácie a podľa § 25 zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z.z.“) vykonal dňa 28. novembra 2006 so žalobcom bezpečnostný pohovor. Počas tohto pohovoru žalobca uviedol, že prehlásenie o spolupráci vlastnoručne podpísal, ale nepovažuje uvedené tlačivo za vedomý viazací akt k spolupráci s bývalou Štátnou bezpečnosťou (ďalej len „ŠTB“). Následne Úrad vydal dňa 30. novembra 2006 rozhodnutie č.: PB-3437-21-2006-Ž-9175 o ukončení bezpečnostnej previerky z dôvodu, že podľa § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z.z. žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivého, pretože vedome spolupracoval so štruktúrami ŠTB.

Po zrušení aj tohto rozhodnutia druhým rozsudkom Najvyššieho súdu Úrad pokračoval v konaní, vyžiadal si potrebné informácie, vykonal so žalobcom bezpečnostný pohovor a psychofyziologické overenie pravdivosti s výsledkom – subjekt bol pravdivravny. MZV SR však listom vedúceho (štatutárneho orgánu) z 24. februára 2009 oznámilo, že žalobca dňa 1. augusta 2007 skončil pracovný pomer dohodou a ďalším listom vedúceho z 3. marca 2009 požiadalo o zastavenie vykonávania bezpečnostnej previerky. Úrad preto nemohol vo veci meritórne rozhodnúť.

Žalovaná ďalej uviedla, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je splnenie troch podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Namietala, že v predmetnej veci medzi rozhodnutiami Úradu a škodou nie je daná príčinná súvislosť.

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo 14. septembra 2010 č.k. 5 C 173/09-108 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 15 489,44 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Výrok rozsudku vo veci samej odôvodnil výsledkami vykonaného dokazovania, z ktorého vyvodil záver, že sú splnené predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a rovnako aj podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Uviedol, že rozhodnutia Úradu z 22. novembra 2003 a z 30. novembra 2006 (ďalej aj len „rozhodnutia Úradu“) boli zrušené rozsudkami

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pre nezákonnosť, a to prvé pre predčasnosť, keďže so žalobcom nebol vykonaný bezpečnostný pohovor, a druhé z dôvodu, že Úrad vykladal zákon č. 215/2004 Z.z. ústavne nekonformným spôsobom, keď rozsah a kvalitu informácií bývalej Štátnej bezpečnosti nehodnotil a nekonfrontoval s činnosťou žalobcu v rokoch 1993 až 2004. V dôsledku týchto nezákonných rozhodnutí vznikla žalobcovi nielen skutočná škoda, pozostávajúca z trov vynaložených v konaní, v ktorom bolo zrušené v poradí druhé rozhodnutie Úradu, ale aj ujma v nemajetkovej sfére (v profesionálnom, osobnom a rodinnom živote). Za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 15 000 Eur.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 20. apríla 2011 sp.zn. 15 Co 420/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvého stupňa správne posudzoval podmienky vzniku nároku žalobcu na náhradu škody jednak podľa zákona č. 58/1969 Zb., ako aj podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Na rozdiel od prvostupňového súdu však vyslovil názor, že zákonnosť či nezákonnosť zrušeného rozhodnutia treba posudzovať podľa jeho obsahovej stránky, teda z hľadiska dôvodu, pre ktorý bolo zrušené. Inak by každé rozhodnutie zrušené v rámci správneho súdnictva bolo bez ďalšieho nezákonné a zakladalo by nárok na náhradu škody. Keďže v danej veci správny súd nekonštatoval nezákonnosť rozhodnutí Úradu, ale tieto zrušil pre vadu konania, resp. pre nesprávne právne posúdenie veci, a v dôsledku toho aj pre nedostatočné zistenie jej skutkového stavu, dospel k záveru, že žalobca nepreukázal základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nezákonných rozhodnutí. Poukázal tiež na to, že len Úrad je oprávnený rozhodnúť, či určitá osoba je bezpečnostne spôsobilá oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami príslušného stupňa a pokiaľ táto otázka nebola doriešená, nemôže už ani všeobecný súd konštatovať, že ak by Úrad vydal rozhodnutia v súlade so zákonom, žiadne negatívne účinky v nemajetkovej sfére žalobcu by nenastali.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že sa potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa, eventuálne aby ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom. Poukazoval na to, že je nesporným, že rozhodnutia Úradu boli Najvyšším súdom zrušené pre nezákonnosť, pretože ak by boli v súlade so zákonom, bol by Najvyšší súd v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p. vyslovil, že žaloba

na ich preskúmanie sa zamietajú. Vyčítal odvolaciemu súdu, že jeho právny názor, podľa ktorého je oprávnený posudzovať zákonnosť, resp. nezákonnosť zrušených rozhodnutí, z ich obsahovej stránky, nemá oporu v zákone. Rozsudkami Najvyššieho súdu o zrušení rozhodnutí Úradu pre nezákonnosť bol totiž viazaný. Ďalej uviedol, že odvolací súd mohol rozporovať existenciu ďalších dvoch podmienok zodpovednosti štátu za škodu, a to podmienku vzniku škody a podmienku príčinnej súvislosti. Tieto podmienky však nerozporoval, a teda ich splnenie považoval za nesporné.

Žalovaná vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhla tento mimoriadny opravný prostriedok ako neopodstatnený zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu oprávnenou osobou (účastníkom konania) v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je prípustné (§ 238 ods. 3 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

Dovolací súd predovšetkým z úradnej povinnosti skúmal existenciu väd konania taxatívne vymedzených v ustanovení § 237 O.s.p. a iných väd, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zistil, že z obsahu spisu žiadne takéto vady nevyplývajú.

Následne sa preto zaoberal správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu, t.j. či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť buď použitím iného právneho predpisu, než ktorý mal byť správne použitý, alebo síce použitím správneho právneho predpisu, ale jeho nesprávnym výkladom alebo nesprávnym uplatnením.

V preskúmvanej veci bolo z hľadiska skutkového (okrem iného) zistené, že prvé rozhodnutie Úradu bolo zrušené prvým rozsudkom Najvyššieho súdu z dôvodu vyplývajúceho z § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p., t.j. pre vadu konania správneho orgánu, a druhé rozhodnutie Úradu bolo zrušené druhým rozsudkom Najvyššieho súdu z dôvodov vyplývajúcich z § 250j ods. 2 písm. a) a c) O.s.p., t.j. pre nesprávne právne posúdenie veci

a nedostačujúce zistenie skutkového stavu na posúdenie veci. Ďalej bolo zistené, že po zrušení druhého rozhodnutia Úradu bolo vykonávanie bezpečnostnej previerky žalobcu zastavené z dôvodu podľa § 24 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z.z., t.j. na základe písomnej žiadosti vedúceho MZV SR.

Podľa názoru dovolacieho súdu takto zistený skutkový stav neumožňoval právny záver odvolacieho súdu o nepreukázaní nezákonných rozhodnutí ako základného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z.z.

Ani jeden z vyššie uvedených zákonov explicitne nedefinuje pojem „nezákonné rozhodnutie“. Dôvodová správa k zákonu č. 58/1969 Zb. uvádzala, že k vymedzeniu tohto pojmu sa zámerne zaujíma záporné stanovisko, lebo definícia by mohla viesť k jeho nesprávnemu alebo zužujúcemu, či naopak k rozširujúcemu aplikovaniu (porovnaj Š. Luby, *Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím alebo úradným postupom*, vydavateľstvo Obzor Bratislava, rok 1971, str. 46).

Dôvodová správa k zákonu č. 514/2003 Z.z. v osobitnej časti len všeobecne charakterizuje nezákonné rozhodnutie ako rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a ktoré bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Nedostatok výslovnej definície pojmu „nezákonné rozhodnutie“ odôvodňovala tým, že nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Preto otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V zmysle 4 ods. 1 veta druhá zákona č. 58/1969 Zb., ako aj v zmysle § 6 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z.z. súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým bolo zrušené alebo zmenené právoplatné rozhodnutie pre nezákonnosť. Dôvodová správa k ustanoveniu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. výslovne uvádza, že nezákonnosť rozhodnutia nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhradu škody. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase pojednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť

nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázku nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú.

Keďže súd v konaní o náhradu škody je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým bolo právoplatné rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, nie je oprávnený sám posudzovať, či k zrušeniu došlo oprávnene alebo neoprávnene. Nezákonnosťou treba rozumieť nielen nesprávne právne posúdenie otázok hmotnoprávných, ale aj procesné pochybenia, ak mali vplyv na správnosť rozhodnutia. Len výnimočne nemusí byť dôvodom zrušenia rozhodnutia jeho nezákonnosť. Ide o prípady, keď sa po vydaní napadnutého rozhodnutia situácia zmení natoľko, že už v dobe, kedy sa rozhoduje o opravnom prostriedku, netrvali dôvody pre existenciu rozhodnutia a k jeho zrušeniu nedochádza pre nezákonnosť, ale z iných dôvodov.

V prejednávanej veci nešlo o prípad, kedy by v čase, v ktorom sa rozhodovalo o žalobe proti rozhodnutiam Úradu, už netrvali dôvody pre ich existenciu, a teda o prípad ich zrušenia z iných dôvodov, než pre nezákonnosť. Rozhodnutia Úradu boli zrušené z dôvodov podľa § 250j ods. 2 O.s.p.

V zmysle § 250j ods. 1 O.s.p., ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospeje k záveru, že postup a rozhodnutie správneho orgánu sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že žaloba sa zamietá. Použitím logického výkladového pravidla a *contrario* vo vzťahu k uvedenému ustanoveniu možno vyvodiť, že zrušenie rozhodnutia správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 O.s.p., bez ohľadu na to, z ktorého v ňom uvedených dôvodov k tomu došlo, znamená jeho zrušenie pre nezákonnosť.

Z uvedeného vyplýva, že prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia právoplatných rozhodnutí Úradu, ktoré boli zrušené pre nezákonnosť, bola splnená. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v tejto otázke sa odvolací súd nezaoberal existenciou ďalších predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, ktorými sú vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy, a príčinná súvislosť medzi zrušenými nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy. Jeho právny záver o neopodstatnenosti uplatneného nároku bol preto predčasný, a teda nesprávny. Odvolaciemu súdu tak nezostalo

iné, než dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o predpoklad príčinnej súvislosti považuje dovolací súd za potrebné pre účely ďalšieho konania uviesť, že kauzálny nexus je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby nezákonné rozhodnutie a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non*), či by škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola.

V prejednávanej veci uvedené znamená, že otázka existencie príčinnej súvislosti medzi zrušenými nezákonnými rozhodnutiami a nárokom na náhradu žalobcom špecifikovanej nemajetkovej ujmy vyžaduje porovnať výsledok vyplývajúci pre žalobcu zo zrušených nezákonných rozhodnutí s výsledkom, ktorým by skončilo konanie o bezpečnostnej previerke žalobcu, ak by v ňom bolo pokračované. Ak by skončilo vydaním rozhodnutia (zákonného) s totožným výrokom, aký mali zrušené rozhodnutia Úradu, potom vzhľadom na charakter nemajetkovej ujmy by príčinná súvislosť nebola daná. Škodlivý následok v podobe žalobcom špecifikovanej nemajetkovej ujmy by totiž nastal, aj keby rozhodnutia Úradu neboli zrušené pre nezákonnosť. Keďže vykonávanie bezpečnostnej previerky bolo Úradom zastavené, je potrebné, aby otázku, s akým výsledkom by skončila táto previerka, ak by v nej bolo pokračované, riešil súd ako predbežnú.

V súvislosti s riešením otázky, s akým správnym výsledkom by skončila bezpečnostná previerka žalobcu, ak by v nej bolo pokračované, dovolací súd poznamenáva, že predpokladom aplikácie pravidla obsiahnutého v ustanovení § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z.z., v zmysle ktorého za bezpečnostne spoľahlivú osobu sa nepovažuje ten, kto vedome spolupracoval so štruktúrami ŠTB, je preukázanie tejto vedomej spolupráce. Pokiaľ v druhom rozsudku Najvyššieho súdu bolo výslovne uvedené, že z hľadiska skutkového nie je sporné,

že žalobca vedome spolupracoval s ustanovenými štruktúrami ŠTB, potom pravidlo obsiahnuté v uvedenom ustanovení pri jeho jazykovej jednoznačnosti, s prihliadnutím i na jeho účel a prezumpciu ústavnosti, musí byť rešpektované. Účelom ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z.z. je vymedzenie osôb, ktoré nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivé pre oboznamovanie sa a prácu s utajovanými skutočnosťami. Pokiaľ sa za takéto osoby považujú aj tie, ktoré vedome spolupracovali so štruktúrami ŠTB, je takéto vymedzenie legitímnou reakciou zákonodarcu na skutočnosť, že systém, ktorý rozhodoval o riadení štátu a osudoch občanov v bývalom Československu od 25. februára 1948 do 17. novembra 1989, bol zákonom označený za nemorálny a protiprávny (zákon č. 125/1996 Z.z. o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2013

JUDr. Rudolf Čirč, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

